

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 853: Nếu Như Tâm Trụ Vào Pháp Vô Thượng Bồ-Đề

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 072)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Vào thời điểm ấy, trước khi được thọ ký, nếu như tâm trụ vào pháp Vô thượng Bồ-đề, hy vọng thành Như Lai, chứng đắc Vô thượng Bồ-đề...】

Nếu có ý niệm này thì vấn đề liền nảy sinh. Việc thì phải làm, trên sự tướng thì phải tu, nhưng không được có ý niệm này. Trên sự tướng là gì? Là sanh tâm. Sanh tâm thì phải vô trụ mới được; sanh tâm mà có trụ thì là phạm phu chứ không phải Thánh nhân. Vô trụ mà không sanh tâm thì đó là A-la-hán Tiểu thừa, là thiên nhân cõi Tứ không, điều đó không có tác dụng gì, đối với chúng sanh chẳng có chút lợi ích nào. Cho nên, bắt buộc phải sanh tâm vô trụ, vô trụ sanh tâm, như vậy mới được. Người biết dụng công, không chỉ đem nguyên lý nguyên tắc này ứng dụng vào việc tu học Phật pháp, mà trong sinh hoạt đời thường như mặc áo, ăn cơm, công việc hằng ngày, đối nhân xử thế thấy đều phải áp dụng. Bạn nói rằng lúc tôi học Phật pháp thì dùng được, đến khi mặc áo ăn cơm thì lại thay đổi mất rồi, vậy đó là giả; bạn ở trong Phật pháp chưa thực sự dụng công. Nếu bạn thực sự biết dụng công, thì thấy đều biết dùng, hoàn toàn biến thành đời sống thực tiễn. Bạn tụng kinh hằng ngày là một phần của đời sống, bạn vì người khác giảng kinh cũng là một phần của sinh hoạt thường nhật, làm sao có thể tách rời khỏi đời sống được? Rời khỏi sinh hoạt hằng ngày thì không có Phật pháp, Phật pháp chính là cuộc sống, điều này các vị nhất định phải hiểu rõ. Cho nên, trong sinh hoạt hằng ngày, bất cứ điều gì cũng đều không mong cầu.

Trưa hôm nay có mấy vị đồng tu mời tôi dùng cơm, có vài người nêu ra rằng, họ muốn lay Phật, tụng kinh, cầu phát tài, cầu trường thọ, cầu phước báo, liệu có cầu được không? Phạm những gì bạn cầu được, thấy đều là trong mạng bạn vốn đã có, không cầu cũng có. Trong mạng không có, thì cách cầu đó chẳng thể nào cầu được. Phật không lừa dối người, đây là điểm chúng ta khâm phục

Ngài nhất, Ngài không gạt người. Thế nhưng Phật lại nói: “Trong cửa Phật, có cầu ắt có ứng”, câu nói này rốt cuộc là thật hay giả? Là thật. Có đạo lý của việc cầu, có phương pháp của việc cầu; bạn y theo đạo lý và phương pháp này mà làm, tự nhiên sẽ đạt được. Trông đưa thì được đưa; không trông đưa mà ngày ngày đi cầu có người mang đưa đến tặng cho bạn, làm gì có cái đạo lý đó! Không hề có đạo lý này. Chính bạn đi gieo nhân, nhất định sẽ có quả báo, Phật là dạy bạn điều này. Gieo nhân thiện thì được phước báo, gieo nhân ác thì gặp quả ác, sự việc là như vậy đó. Bạn phát tài rồi, bạn phát tài là vì trong quá khứ bạn đã tu tài bố thí; tài bố thí trong đời quá khứ, bố thí càng nhiều, thì đời này bạn phát tài lớn, đạo lý là như thế đó. “Cái món tiền tài này tôi phát chẳng dễ dàng gì, phải liều mạng kiếm mới được.” Bạn không liều mạng cũng kiếm được, bạn việc gì phải đi liều mạng? Trong mạng bạn đã có, có thể bạn liều mạng đi kiếm thì nó đến sớm hơn một chút; vốn dĩ là hai ba năm sau mới phát tài, nhưng vì bạn liều mạng làm nên bây giờ liền phát tài, có thể là đến sớm hơn một chút. Tóm lại, là do trong mạng bạn có; trong mạng không có, dù có liều chết cũng chẳng kiếm được một đồng, điều này phải hiểu cho rõ. Thông minh trí tuệ là quả báo của pháp bố thí; khỏe mạnh trường thọ là quả báo của vô úy bố thí. Gieo nhân nào thì gặt quả báo nấy, trong “Liễu Phàm Tứ Huân” nói vô cùng thấu triệt. Phật dạy chúng ta như vậy, cho nên mới nói là có cầu tất ứng; việc này có đạo lý, có phương pháp, chứ không phải Phật Bồ Tát ban cho bạn, không có cái đạo lý đó. Hôm nay họ hỏi, có rất nhiều người theo Đạo giáo đi cầu thần, nhờ thần linh độ cho họ thăng quan tiến chức, phát tài phát lộc. Tôi bảo rằng, vị thần ấy may mà không linh nghiệm, nếu như linh nghiệm thì bạn khốn đốn rồi. Người đó hỏi: “Sao lại thế?” Bạn hãy thử nghĩ xem, thông minh chánh trực mới gọi là thần; bạn đến đó cầu nguyện, đem điều kiện ra trao đổi, hối lộ với thần: “Thần ơi, ngài phù hộ cho con phát tài một vạn đồng, ngày hôm sau con sẽ cúng dường ngài một ngàn đồng.” Đây chẳng phải là đang hối lộ sao? Bạn xem ngài ấy là hạng người gì? Là tham quan ô lại. Tham quan ô lại thì luật pháp của Singapore đều phải trừng trị. Bạn coi Phật Bồ Tát như tham quan ô lại, bạn thử xem tội báo ấy sao mà gánh chịu cho thấu, tội của bạn lớn cỡ nào? May mà ngài không linh, ngài mà linh ngài chẳng trị tội bạn sao? Bạn còn có thể trốn thoát được ư! Cái tâm của bản thân bạn đã tà vạy rồi, lại còn nghĩ tâm của các vị Phật Bồ Tát thấy đều tà vạy, đều giống y như bạn, bạn nói xem làm sao mà gánh vác cho nổi! Đạo lý này vốn không hề sâu xa, đầu óc tỉnh táo một chút đều có thể nhìn thấy rành rành, làm gì có cái đạo lý đó! Phật giảng cho

chúng ta đạo lý nhân quả, gieo nhân thiện được quả thiện, chính là giảng cái đạo lý này.

Ý nghĩa của đoạn này nói rất hay, trong tâm có chỗ mong cầu, thì tâm của bạn sẽ không thanh tịnh. Như vậy Phật Bồ Tát sẽ không thọ ký cho bạn, mà thực tế bạn cũng chẳng đạt được cái quả báo mà trong tâm bạn đang mong cầu, bạn sẽ không đạt được đâu. Cùng một đạo lý này, có một số đồng tu niệm Phật đến nói với tôi: “Thưa pháp sư, con niệm đã ba, bốn năm rồi, mà nhất tâm bất loạn con vẫn chưa đạt được.” Tôi liền thật thà bảo họ, tôi nói: “Cả đời này của bạn cũng không có hy vọng đâu, bạn sẽ không đạt được.” Họ hỏi: “Tại sao vậy?” Trong nhất tâm bất loạn lại còn xen tạp thêm một cái (ý niệm mong cầu) nhất tâm bất loạn, thì làm sao bạn có thể đạt được? Bắt buộc phải bỏ đi cái ý niệm [mong cầu] nhất tâm bất loạn này, thì bạn mới có thể được nhất tâm. Bạn cứ có một cái “nhất tâm bất loạn” chắn ngang ở chỗ đó, thì đó chính là chướng ngại, đó là sự xen tạp, bạn làm sao có thể đạt được? Tuyệt đối là không đạt được đâu. Các vị nếu muốn nâng cao công phu niệm Phật, cứ thật thà mà niệm, cái gì cũng đừng nghĩ tới; đừng nghĩ đến phẩm vị, đừng nghĩ đến nhất tâm, cứ một lòng vững niệm, nước chảy mãi thì thành mương, tự nhiên sẽ đạt được; đây chính là đã loại bỏ đi chướng ngại của bản thân. Sự và lý này đều phải tường tận, đều phải sáng tỏ; chúng ta tu hành, ngay trong cuộc sống đời thường của chính mình, phải loại trừ đi biết bao nhiêu chướng ngại thì mới có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.